

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY V HABARTOVĚ

ROČNÍK 7.

ČÍSLO 1

Červen 2024

O SENU A NAŠICH DĚTECH

Tak jsme zase dělali seno. Jak si myslíte, že to dopadlo?

V neděli jsme posekali trávu. Z kraje týdne se udělalo chladno, sluníčko moc nesvítilo a tráva schla pomalu. V úterý měl přijít déšť, takže bylo potřeba rychle trávu shrabat a do kupek s ní. Déšť přišel. Ve středu se mohla tráva rozprostřít po louce. Ve čtvrtek přišel slabý déšť - neplánovaný. Naštěstí v pátek bylo líp, takže co jednu zmklo, mohlo zase alespoň trochu oschnout. A odpoledne rychle seno obrátit, protože v sobotu má svítit sluníčko. Taky že ano. Ráno seno opět obrátíme, později ještě jednou. Už je skoro suché!

Skoro. Ale to už se začíná stmívat a seno nelze uklidit, na to

už je moc vlhký vzduch. V neděli nejsme doma, vracíme se až večer, ale ještě rychle stihneme dát seno do kupek - na pondělí slibují přeháňky. Naštěstí spadlo jen pár kapek. V úterý svítí sluníčko, rychle téměř suché seno rozhodit, ať rychle doschne, za chvíli obrátit a k večeru už je část sena pod střechou. Víc jsme nestihli, už bylo pozdě. Tak tedy zase zbytek do kupek. Ve středu přišly tak silné deště, že už asi zbytek sena nezachráníme.

Podobně to bývá každý rok. No, každý rok vlastně ne. Někdy se stává, že sluníčko svítí čtyři dny v kuse a my pak máme plnou stodolu. Jindy se ale nesejdou dva pěkné dny a tráva dřív zplesniví, než stihne uschnout.

Tak jsem si říkal, že s dětmi v umělecké škole je to podobné jako s tím senem. Někdy se stane, že přijde do školy dítě, které hned všechno umí, poctivě se připravuje na každou hodinu, na koncertě se mu vystoupení samozřejmě povede, nikdy nechodí do školy pozdě... A vám se zdá, že obloha je bez mráčku a sluníčko příjemně hřeje.

Samozřejmě se může stát, že učíte dítě, které chodí na hodiny zásadně pozdě (jestli ovšem vůbec dorazí), doma necvičí, nic mu nejde, nakonec ho to ani nemůže bavit a nezbyvá, než se s ním rozloučit. Zkrátka moc přší a plíseň se rozlézá.

Ani jedněch, ani druhých moc není. Většinou máte žáky, kteří se snaží, ale občas se něco nepovede. Do školy chodí rádi - když se právě nenaskytne něco zajímavějšího. Doma občas cvičí - když se jim rádně pohrozí. Před koncertem mají trému - a vy spolu s nimi, to víte, úplně se na ně spolehnout nemůžete. Po obloze se přehánějí mraky, chvíli svítí sluníčko, chvíli přší. Tak už to v životě bývá. A my tyhle své žáky máme rádi. Jiní k nám moc nechodí.

Až si budete číst medailonky těch, co letos zakončili svá studia, bude se vám možná zdát, že žijeme v subtropích. Nenechte se zmýlit, tolik sluníčka v našich zeměpisných šířkách nebývá. Děti tu naštěstí míváme úplně normální.

Tak mě ještě napadlo, že na světě možná jsou místa, kde se vám kvalitní seno podaří sklidit každý rok a ještě k tomu skoro bez práce. Jenže v těchto zemích nemají zušky.

MT

Nejen děti se předvádějí na pódiích. V koncertním sále naší školy na začátku června společně vystoupili učitelé ze sokolovské, kraslické a habartovské ZUŠ – Zuzana Kolářová, Zlatuše Nikodémová, Renata Stibůrková, Dana Švarcová a Jaroslav Kočárník. Na programu zazněly skladby pro zpěv, klavír a kytaru různých stylových období od světových i českých autorů. Vedle učitelů měli možnost zahrát a zazpívat i žáci ZUŠ.

MUZIKÁL POPELKA PŘIJEL DO HABARTOVA

Na podzim k nám zavítali přátelé z nedaleké ZUŠ v Kynšperku nad Ohří. Ti se po prázdninách sešli, aby oprášili muzikál, který

prováděli v Kynšperku v loňském školním roce. A to všechno jen kvůli tomu, aby mohli přijet do Habartova a uspořádat dvě vystou-

pení pro habartovské a sokolovské děti. A tak se v našem novém sále rozezvučely flétny a pohádka mohla začít...

JAK POPELKA KROMĚ STŘEVÍČKU PŘIŠLA TAKÉ O DORT

Minulý školní rok jsme spolu s flétnovým souborem pilně nacvičovali muzikál o Popelce. Premiéra i repríza pohádky v Kynšperku nad Ohří sklidily veliký úspěch, a tak jsme se po domluvě s paní ředitelkou ZUŠ v Habartově rozhodli odehrát ještě další dvě představení ve spřátelené zušce pro děti prvního stupně místní základní školy. Přijeli dokonce i žáci ze školy Mánesova v Sokolově.

Termín jsme domluvili na začátek října, takže moc času po prázdninách na zkoušky nebylo. Vsadili jsme na to, že jsme se připravě věnovali s velkým úsilím a paměť nám zatím slouží celkem dobře. Proběhla jedna sobotní zkouška na místě a nastal den D.

První představení bylo rozehrivací. Přece jen změna prostředí a tréma si vybíraly svou daň. Přesto jsme měli pocit, že se nám to celkem povedlo. Před opakováním nás čekalo překvapení. Učitelé pro

nás měli opravdický dort, který v pohádce ve scéně na plese přináší kuchaři. Pan učitel zavtipkoval. Terezce, která zrovna držela vypůjčený ručně ušitý dort, řekl, ať ho někam zahodí, když máme opravdický.

Terezka to vzala doslova a dort se rozlétl na všechny strany. Představte si dort z filcu z devíti dílů a mnoho šitých malých ozdob připíchnutých na polystyrénovém korpusu - a teď po odhození ta spoušť. Na úklid však už nebyl čas, začínalo další představení. Hráli a zpívali jsme daleko jistěji a moc jsme si to užili. Po zaslouženém obědě jsme si na skutečném dortu pochutnali, aby se nezkažil.

No a následovalo balení a úklid rekvizit. Ale co to? Jeden kousek dortu z filcu chybí. Hledali jsme všude. Za topením, v bicí soupravě, v odpadkovém koši. Nikde nebyl k nalezení. Ani Sherlock Holmes by to neprohledal lépe.

Nakonec jsme se vzájemně ujišťovali, že dílů bylo jistě jen osm a mezi nimi mezery. S tím jsme odjeli, spokojeni se svým výkonem i s reakcemi publika.

Při vracení dortu nás ale smích přešel. Jeden kousek opravdu chybí, a to jsme za dort ručili vlastní hlavou. Byl totiž vypůjčený přes několik lidí. Volali jsme tedy řidiči autobusu, kterým jsme přijeli. Nic. Paní učitelka psala rodičům mladších dětí. Také nic. V největším zoufalství pak kontaktovala i rodiče těch starších. A jak to dopadlo? Dort omylem přibalil jeden z nás do svého trika a do batohu. Takže dort byl na světě a vše dobře dopadlo.

A co z toho plyne? Když máte na něco dávat opravdu velký pozor, zákon schválnosti funguje a zaručeně se něco přihodí.

*žáci ZUŠ Kynšperk
(aktéři v muzikálu)*

CO NA POPELKU ŘÍKALY DĚTI

Na muzikál do Habartova přijeli i žáci ze soukromé školy Mánesova v Sokolově. Když se pak vrátili do školy, rozepsaly se o svých pocitech ze shlédnutého představení:

Napadají mě nějaké otázky. Proč tam hrál Míra? Proč skoro všichni byli v černém? Co tam hráli ti ptáci? *(Laura)*

Popelka měla krásné šaty. Nenechte si to příště také ujít. *(Rozárka)*

Popelka byla moc holčičí. Líbilo se mi, jak jste hráli na flétnu. *(Hugo)*

Skoro všichni byli v černém oblečení. Nebyly tam závěsy. Pohádka byla o Popelce. Princ kolem nás prošel a já s Juli jsme se smály. Popelka měla krásné modré šaty.

Princ měl dlouhý červený plášť. Macecha koupila šaty sobě a svým vlastním dcerám, Popelce nic. Ta musela přebírat hrách a holoubci jí pomohli. Vše dopadlo dobře. Pohádka se mi moc líbila. Venku svítilo sluníčko, proto jsme svačili venku. Pan učitel Míra hrál na flétnu. *(Sophie)*

Mně se líbilo, jak Míra hrál na flétnu a jak hráli na klavír a vůbec hudba. Nelíbilo se mi, že to bylo ve tmě. *(Julie)*

HLEDÁNÍ MARTINSKÉHO SVĚTLA

V listopadu se po čtyřech letech vrátila do Habartova dobrodružná noční hra Po stopách svatého Martina. Kdo přišel večer do potměšlé budovy školy, přenesl se v čase o sedmnáct set let nazpátek do tajemného kláštera Marmoutier, mohl v něm navštívit všechny cely, knihovnu, púdu a nakonec se možná dostal i do strašidelného sklepního bludiště. Kdo vydržel až do konce, utkal se se strážcem a odnesl si s sebou martinské světélko. Momentky ze života svatého Martina nachystali žáci všech oborů.

A tady je pár postřehů dětí, které se hry zúčastnily (nebo se jí zúčastnit chtěly):

Byla zábava luštit tajnou šifru. *(Rozárka)* ... Byl jsem smutný, že jsem nemohl na hru Svatý Martin, ale maminka byla nemocná. *(Hugo)* ... Mně se nelíbilo, že jsem musela jít do sklepa. Ale líbilo se mi, že jsme tam dostali lucerny. *(Julie)*

V LETOŠNÍM ROCE ZAKONČILI STUDIUM

Blíží se konec školního roku a tak se někteří žáci chystají na prezentaci své práce, kterou završí studium na naší škole (nebo jeho první část). Letos máme absolventů šest. Podívejte se, jak na ně vzpomínají jejich učitelé.

Nela Hlaváčová - housle

Připadá mi to jako včera. A přitom uběhlo již devět let od chvíle, kdy ke mně přišla pětiletá malá drobná blondýnka s tím, že chce hrát na housličky.

Byla od malička vnímavé dítě. Její drobné ruce, měkké k různým technickým peripetiím houslové hry, se vždy přizpůsobily. Krásně se s jejím nadáním pracovalo již od útlého věku.

Prošlapaly jsme spolu cestu několika zuškami – kam jsem šla já, tam šla i Nelinka. Nedlouho po upevnění techniky houslové jala se chutě hrát na klavír. Měla jsem pochyby, jestli mi neodejde, jestli i přes klavírní lákadlo zůstane... A zůstala. Ba se dokonce ráda účastnila několika houslových soutěží. A byla úspěšná.

Vím, byly roky, kdy hrál klavír prim a housle byly až na druhém místě, ale někdy to bylo i opačně. Nelinka také statečně zastala funkci hráčky v orchestru. Od malička se nebála souborové hry. Dokonce vydržela i všechny mé mateřské dovolené.

Za devět let si s žákem vytvoříte pouto. Ale nejen s ním, také s úžasným rodičem. Nelinčina maminka vždy pomohla, podpořila. V dobách, kdy se Nelince moc cvičit nechtělo, nechybělo důležité rodinné zázemí. Děkuji.

Děkuji, že jsem mohla strávit devět let ve společnosti krásné křehké slečny. Doufám, že Nelka bude umělecké nadání rozvíjet dál, ať ji nohy povedou kamkoli. Děkuji. Dnes už neřešíme černé puntky a nožičky, dnes už vnímáme hudbu a vymýšlíme, jak ji zlepšit. A to je cíl našeho vzdělávání. Děkuji.

Anna Novotná

Lucie Kováčová - kytara

Když malá Lucinka poprvé vstoupila do sálu habartovské školy a postavila se k mikrofonu, málokdo by věřil, že tu bude zpívat celých sedm let a na absolventském koncertu nakonec vyšvihne pecky od takových českých zpěvaček, jakými jsou Aneta Langerová nebo Olga Lounová. Když se Lucinka rozhodla pro zpěv, maminka jen nevěřicně kroutila hlavou. Vždyť ona přece chce hrát na kytaru jako její starší bráška Martin. Nakonec oba dva začali ještě hrát na klavír. Lucka také navštívila pěvecký sbor, s nímž nastudovala i muzikál Kapeska. Tam zpívala hned ve dvou rolích – prince Honzika a krále Mirka.

Lucka je velmi kamarádká, obětavá, při práci pečlivá a nápaditá, vždy se na ni dá spolehnout. Nezkazí žádnou legraci a vždy má u sebe zásobu bonbonů, o které se ráda podělí. Je bezesporu nejukecanějším žákem, kterého jsem kdy učila. Mezi její nejčastější hlášky patří: Koukejte, co mám za zranění z koní. Jsem strašně unavená, včera jsem byla na koních. Omlouvám se, že jdu pozdě, ale nemůžu za to.

Jsem ráda, že se naše cesty propojily a přeju Lucce, ať ji hudba provází celý život a dělá jí radost stejně jako během celého dosavadního studia.

Renata Stibůrková

Alžběta Adamcová - flétna

Betynka navštěvuje ZUŠ v Habartově již osm let. Po přípravném ročníku se přihlásila na hodiny zobcové flétny. Již od prvních krůčků na její dráze flétnistky bylo jasné, že hudbu má moc ráda. Vždy hrála s chutí a měla radost z každé nové skladby. Postupem času se stala hráčkou v různých komorních souborech. Po založení orchestru se stala jednou z jeho vůdčích osobností. Vedle toho je též členkou dua zobcových fléten se svou kamarádkou Viktorií. Betynka nezakází žádnou legraci, je kamarádká a ochotná vždy pomoci kterémukoli ze spolužáků.

Jiří Janata

Tereza Friedrichová - výtvarný obor

Ani si neuvědomíme, jak ten čas letí. A najednou... Terezku znám od malička, jako by to bylo včera, když nastoupila do naší školy. A dnes mám napsat medailonek k jejímu absolutoriu. Terezka byla vždy milá a veselá osůbka, mezi dětmi i učiteli oblíbená. Když ji někdo ve škole požádal o pomoc, nikdy neváhala a byla vždy po ruce. Proč vlastně začala navštěvovat výtvarný obor? Jak sama říká, maminka ji prostě do zušky přihlásila a bylo to. A časem zjistila, že se jí malování moc líbí. Tereziina výtvarná tvorba je osobitá. Když se zabývá malováním, mívá dobré nápady, v jejích dílech se odráží humor i prožitek. Pokud bude pokračovat ve studiu i nadále (a já doufám, že ano), upřímně mě to potěší. A trůfám si říct, že radost budou mít i ostatní – rodiče i spolužáci. Už se moc těším.

Jana Aubrechtová

Vanessa Lietavcová - výtvarný obor

Vanesska začala navštěvovat výtvarný obor, protože ráda kreslí a tvoří. Většinou, když jsou děti malé, nemají představu o svém povolání, nevědí, jaký obor by chtěly studovat. Někdy jim naše škola s nasměrováním pomůže tím, že se zdokonalují v hudebním, literárně-dramatickém, tanečním nebo právě ve výtvarném oboru. Jako Vanessčina učitelka doufám, že se její obliba ve výtvarné tvorbě neztratí. Možná se dokonce někdy v budoucnosti stane inspirací pro výběr povolání. Vanesska je usměvavá, milá a přátelská, je velmi pečlivá, a dokud není obraz dokonalý podle její představy, věnuje práci na něm maximum času. Její výtvarná tvorba je nápaditá a originální. Věřím, že bude pokračovat ve studiu a její dny strávené ve škole budou radostné.

Jana Aubrechtová

Viktorie Kortišová - flétna

Viktorie začala hrát na zobcovou flétnu v první třídě základní školy. Vždy hrála s radostí a prožitkem. Byla součástí tria spolu se mnou a se svým bratrem. Hudbě vždy byla plně oddána, s ochotou se účastnila koncertů a jiných projektů. Byla členkou orchestru, v jeho řadách hrála i sóla. Viky, jak jí kamarádi říkají, je obětavá, kamarádká a pilná. Vždy se snaží své party zahrát co nejdokonaleji.

Jiří Janata

CESTUJEME SE ZUŠ

V červnu jsme naposledy v letošním školním roce pozvali na návštěvu do ZUŠ děti z mateřské školy. Tentokrát učitelé všech našich oborů dopoledne pracovali s dětmi na téma cestování. Pomáhali jim také naši starší žáci. Některé děti přesvědčily rodiče, aby s nimi přišli ještě jednou, tentokrát

odpoledne. Ti nelitovali, protože dostali příležitost poslechnout si krátký koncert našich žáků, kteří v cestovatelských skladbičkách a písničkách představili různé nástroje. Na závěr i naši návštěvníci vystoupali na pódium a s hrdostí předvedli, co si před obědem nacvičili. Zatančili, jak se cestuje

autem, vlakem, letadlem, ale i na koštěti nebo se sedmimílovými botami na nohou. Zahráli rodičům divadlo o tom, jaké mají zvyky a jak to vypadá všude možné ve světě. Zazpívali písničku a předvedli, jak mají hbité jazýčky, když ji postupně zpívali rychleji a rychleji. Pochlubili se také svým společným výtvarným dílem – dlouhým pásem papíru s obrazem městečka. Na konci všichni sklídili zasloužený potlesk.

ÚČASTNÍME SE SOUTĚŽÍ

Letos naše škola dostala důvěru a mohla se ujmout pořádání okresního kola soutěže ve hře na smyčcové nástroje. Všechno dopadlo dobře, organizace soutěže se povedla a habartovští žáci podali dobré výkony. Město nás také podpořilo a starosta Habartova Petr Janura nechyběl u slavnostního předávání cen.

Kromě smyčců se v tomto roce konaly ještě soutěže ve hře na klavír a kytaru. A jak tedy dopadli naši žáci?

V okresním kole soutěže ve hře na kytaru získal Petr Zitta druhé místo, shodně se umístili ve svých kategoriích také Barbora Janurová, Michaela Houčková, Bára Švecová a Nikita Jašková ve hře na klavír a Nela Hlaváčová ve hře na housle. První místo (navíc s možností postupu do krajského kola) získaly Eliška Kohnová a Emily Šindelářová ve hře na housle. Emilka se následně v krajském kole umístila na druhém místě.

HRAJEME S ORFFEM

V dubnu se pěvecký sbor Melodika zúčastnil patnáctého ročníku soutěžního festivalu sborového zpěvu s využitím Orffova instrumentáře ve Vrchlického divadle v Lounech. Před vystoupením se zpěváci prošli po městě, prohlédli si náměstí a nakonec vystoupali po sto osmdesáti schodech na věž kostela svatého Mikuláše, kde visí pět zvonů. Z ochozu věže je krásný výhled na Louny i České středohoří. V soutěži pak sbor získal ocenění za zdařilou interpretaci písně Zelená s využitím hry na tělo.

V RUDOLFINU

Na samém konci listopadu jsme se vydali do Prahy na koncert České filharmonie. Po příchodu do Rudolfinu jsme se usadili na balkón ve Dvořákově síni. Koncert byl moc zajímavý, zazněla na něm spousta krásných skladeb pod vedením dirigenta Giovanniho Antonini, který pochází z Milána. Kromě České filharmonie hrála i Studentská filharmonie. Po skončení koncertu jsme šli na výstavu do Valdštejnské jízdárny. Tady byly vystaveny obrazy barokního malíře Petra Brandla. Byl to moc hezký výlet a všichni jsme si ho užili. (Michalka)

Cesta autobusem byla velice zábavná a potěšila nás. Mohli jsme fotit, bavit se spolu a vůbec si cestu užít. V Rudolfinu nás zaujal sólista – houslista, který vystoupil v druhé části generální zkoušky. Byli jsme překvapeni, že jsme neseděli v přízemí jako jindy, ale na balkónu. Dobře jsme tak viděli na dirigenta, kterému sice nerozumíme, ale obdivujeme jeho dirigentské schopnosti. V muzeu se nám líbilo především v patře, kde jsme mohli malovat obraz, vyfotit se nebo hrát stínohru na zdi. V přízemí muzea jsme shlédli dokumentární film, který nás provedl procesem restaurování druhého největšího obrazu v galerii, jenž byl zapůjčen z Jindřichova Hradce. (Kačka, Justýnka, Niki)

Po koncertu České filharmonie v Rudolfinu jsme šli do Národní gale-

rie na výstavu obrazů Petra Brandla. Většina originálů pro nás byla neznámá. Paní průvodkyně poutavě mluvila o některých obrazech a životě malíře. Moc se nám v Praze líbilo a výlet jsme si užili. (Klárka, Maruška)

Koncert symfonického orchestru se nám moc líbil. Hráli tam na různé nástroje, které nám přišly zajímavé. Třeba cembalo, které nám připomínalo klavír. Jen bylo béžové, delší, starší a mělo jiný zvuk. Ten vzniká trsáním hrotu o struny a dobře vynikal. Cembalo se skládá ze skříně, klaviatury, nohou, ozvučné desky a strun. (Simonka, Izabelka)

Česká filharmonie je symfonický orchestr, který svoji činnost zahájil

v pražském Rudolfinu 4. ledna 1896 pod vedením Antonína Dvořáka. Po vzniku samostatného Československa se stal šéfdirigentem Václav Talich, který setrval v této funkci do roku 1941 a provedl s orchestrem téměř tisíc koncertů. Je považován za zakladatele interpretační tradice orchestru. Současný šéfdirigent Semjon Byčkov dostal ocenění Velcí přistěhovalci. Orchester se skládá ze šestnácti nástrojových skupin s více než sto dvaceti hudebníky. (Nelča)

Nejvíce se mi líbila budova, kde byl koncert, a to, jak hráli hlasitě a hlavně rychle. Taky mě překvapilo, kolik nástrojů může hrát najednou a poprvé jsem slyšel hrát fagot. (Lukáš)

ÚSPĚŠNÁ VERONIKA

Veronika Šimicová se v letošním roce musela rozhodnout, kam po základní škole. Jejím velkým přáním bylo studovat na umělecké škole, proto podala přihlášky hned na dvě – Střední průmyslovou školu keramikou a sklářskou v Karlových Varech a Střední uměleckou školu G. A. P. education v Praze. Předtím v září nastoupila do výtvarného oboru na naši školu, aby se mohla kvalitně připravit na přijímací zkoušky. A povedlo se – byla přijata na obě školy, a to s výbornými výsledky v přijímacím řízení. Vybrala si nakonec školu v Karlových Varech, kde na podzim zahájí studium grafického designu. Gratulujeme.

DRUHÁ AKADEMIE SKONČILA

Letošním školním rokem zakončila studium už druhá skupina studentů Akademie umění a kultury pro seniory města Habartov. Toto studium je koncipováno jako tříleté. Někteří žáci jsou nám věrní už od prvního cyklu akademie, navštěvují naše kurzy tedy již šest let. Kvalitu jejich umělecké tvorby ocenili účastníci slavnostního ukončení akademie s předáváním diplomů, které se konalo 12. června na Městském úřadě. Absolventi hudebního oboru akade-

mie uspořádali při této příležitosti malý koncert, výtvarníci pozvali na výstavu svých prací.

Rozhovor Veroniky Zábrankové s Gabrielou Sládkovou:

Hrála jste jako dítě na nějaký hudební nástroj?

Ne. Nepocházím z hudební rodiny, ale v dospělosti jsem sama vedla dceru k tomu, aby hrála na hudební nástroj. Chodila sem do Habartova do Základní umělecké školy na flétnu.

A co vás přimělo k tomu, přihlásit se ke studiu hudby v rámci akademie pro seniory?

Vlastně ani nevím. Hudba se mi obecně líbí a chtěla jsem se naučit hrát na klavír. Byla to jedna z možností, jak získat takové vzdělání.

A proč jste si zvolila právě

klavír?

Chtěla jsem si zazpívat a hledala jsem nástroj, na který se mohu doprovodit.

Dá se říci, že vás motivovalo i to, že si budete moci zazpívat a zahrát s vnoučaty?

Asi ano.

Jaké máte ráda žánry, případně máte nějakého oblíbeného skladatele?

Mám ráda všechny žánry. Velmi se mi líbí lidové písničky nebo také písničky pro děti. Mám ráda vážnou i moderní hudbu. Vlastně nepohrdnu jakoukoli hudbou.

Máte v plánu pokračovat i nadále ve studiu Akademie pro seniory?

Pokračovala bych velmi ráda. Hlavně proto, abych nezapomněla, co už jsem se naučila. Chtěla bych se zdokonalit, mít možnost doprovodit se ke zpěvu, zahrát si se svojí dcerou i s partnerem, který hraje na kytaru. S vnoučaty bych si přála zpívat a hrát lidovky nebo dětské písničky. To by se mi líbilo.

Vedete i svá vnoučata ke hře na hudební nástroj?

Ano, snažím se. Vidí mě, jak cvičím, poslouchají, jak hraju, takže je to inspiruje. A taky si spolu zpíváme k písničkám, které hraju. Mně i jim se to líbí.

Základní umělecká škola Habartov vyhláší

PŘIJÍMACÍ ŘÍZENÍ PRO ŠKOLNÍ ROK 2024/2025

Zápis proběhne od 2. do 6. září 2024 mezi 15. a 17. hodinou.

Pro bližší informace volejte na tel. číslo 721 417 161

nebo pošlete e-mail na adresu zushabartov@seznam.cz.

Příhlášku naleznete také na našich webových stránkách www.zushabartov.cz.

Ve školním roce 2024/2025 bude možné studovat

hru na klavír, elektronické klávesové nástroje, akordeon, housle, kytaru, sopránovou nebo altovou zobcovou flétnu a klarinet, dále také sborový zpěv, pohybovou a taneční výchovu, scénický tanec, divadlo a výtvarný obor.

Pro děti od 5 do 7 let je určena čtyřkombinace – přípravné studium s výukou v hudebním, výtvarném, dramatickém a tanečním bloku.

Zahajovací schůzka pro rodiče nových žáků bude 12. září 2024 v 17 hodin.

Mladí laďi

V sobotu 15. června vystoupili i žáci naší školy na Krajské přehlídce základních uměleckých škol Karlovarského kraje v rámci projektu ZUŠ Open. Program probíhal po celý den na Mlýnské kolonádě a v Císařských lázních v Karlových Varech a účastnili se ho žáci a učitelé mnoha ZUŠ našeho kraje.

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK
ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY
V HABARTOVĚ

vydává vlastním nákladem

Základní umělecká škola Habartov,
okres Sokolov, příspěvková
organizace

telefon:
721 417 161

adresa:
Komenského 312
357 09 Habartov

redakční rada:
Miroslav Tvrz
Lenka Tvrzová

distribuci zajišťuje ZUŠ Habartov
toto číslo vychází 21. 6. 2024

ZVLÁŠTNÍ PŘÍLOHA: ŠKOLA RÁJ NA FARMĚ KOZA DOMA

V polovině května jsme strávili tři dny v odlehlém koutě Českého lesa, v malebné osadě Chodovská Huť, v bývalé škole, která je dnes součástí rodinné farmy Koza doma. Říkají tomu oprávněně Škola Ráj.

A jako v ráji jsme se tu opravdu cítili, a to nejen díky filmovému představení Stvoření

světa. To jídlo! Chutnalo jako božská mana. A ten vzduch! Také se pak mnohým z nás ani nechtělo zpět do civilizace.

Proč jsme sem vlastně jeli? Hlavně proto, abychom se vzájemně lépe poznali. Bylo nás tu třicet dětí různého věku a z různých oborů, ale všichni jsme museli táhnout za jeden

provaz, všechno jsme dělali společně, navzájem jsme si pomáhali. Přitom jsme se naučili něco nového – nejen od lektorů, ale také od sebe navzájem.

Pletli jsme košíky, hráli divadlo, cvičili jógu, vyráběli plakáty, sportovali, soutěžili, vnímali les, dojili kozy. A nebo jen tak lenořili za pecí.

NEJDŘÍVE NĚKOLIK OTÁZEK PRO DĚTI

Co byste vařili, pokud byste měli připravit jídlo pro skupinu dětí?

... já bych uvařila špagety ... masové knedlíky se zelím a s cibulkou ... sekanou ... palačinky ...

Co jste se dozvěděli o kozách?

... mohou adoptovat mládě ... mohou se mezi sebou poprat ... mívají až čtyři mláďata ... mladé může mít i stará koza ... když se narodí mládě, tak jeho maminka má léčivé mléko ... ve třech měsících se kůzlata odnaučují od mamky ... v půl roce už jsou dospělé ... kozy se dožívají dvanácti a více let (podobně jako pes) ...

Jak jste si poradili při hře? Co se vám dařilo, co dělalo problémy? Co byste vymysleli vy?

... nešly nám skládačky čtverce a ptáka a nemohli jsme přijít na části houslí ... bavilo nás řešení problému s plovoucí modelínou ... my bychom jako úkol vymysleli osmisměrku ...

POZNALI JSME NOVÉ LIDI - PROFESIONÁLY

Naše děti strávily se svými instruktory na farmě tři dny a za tu dobu se o nich něco stihly dozvědět. Ale zdaleka ne vše, co by je zajímalo. A tak, když se s nimi rozloučily, daly hlavy dohromady a poslaly jim pár otázek. A s napětím čekaly, zda jim přijdou poštou odpovědi.

ROMANA BAUEROVÁ - CVIČITELKA JÓGY

Jak jste se k józe dostala?

Vždy jsem ráda tančila a sportovala. Již od patnácti let jsem vedla skupinová aerobní cvičení všeho druhu. Body form, fitt bally, dance aerobic, jumping, kick aerobic a další.

Někdy jsem měla tréninků moc a chyběl mi vyhovující odpočinek. Tělo mi bolestí naznačovalo, že bych měla něco změnit. Jako kompenzace k náročnému cvičení mi do cesty vstoupila jóga. Díky ní se mé tělo začalo zotavovat. A nejen to – jóga mě začala vést k pokoře, soucitu a úctě k životu.

Proč zrovna jóga?

Již jsem se zmínila, co mě k józe přivedlo. Ano, bylo to zdraví. Také jsem chtěla pokračovat ve své roli cvičitelky a jóga mi pomáhala k lepší regeneraci a k rychlejšímu odpočinku. Dala mému životu nový rozměr, nové možnosti.

Se stoupajícím věkem, zvláště po narození dětí, jsem cítila, že se chci věnovat už jen této

cestě. Už to nebylo jen o fyzickém těle, otevřela se mi cesta spirituality, psychologie, meditace a také terapie, kterou mohu dále poskytovat ostatním, a to nejen na mých skupinových lekcích, ale rovněž individuálně.

Jsem vyučená zdravotní sestra a v józe jsem opět našla své životní poslání – pomáhat lidem v jejich kvalitním, zdravém a láskyplném životě.

Jak dlouho cvičíte jógu?

Jógu vyučuji už více než dvacet let. Ale když se nad tím pořádně zamyslím, tak mohu klidně tvrdit, že celý můj život, tedy asi pětadvacet let. Jóga je Životem. Život je Jógou. Jógová cesta začíná již naším zroze-

ním a prvním nádechem. Pokračuje den za dnem, kdy skrze smysly, emoce poznáváme sami sebe i své okolí. Cesta poznání je zakončena posledním výdechem.

S kým jógu děláte?

Hlavně sama se sebou. Jestliže chci předávat jógové poznání, je potřeba znát sama sebe. Mít úctu a soucit k druhému, k přírodě a ke všem živým bytostem. Respektovat život druhých, snažit se mu porozumět. Neodsuzovat a nehodnotit druhé, když o jejich životech nic nevíme.

S kým tedy jógu dělám? Se všemi, kteří ji se mnou dělat chtějí. Se všemi, se kterými se ve svém životě setkávám.

ZVLÁŠTNÍ PŘÍLOHA: ŠKOLA RÁJ NA FARMĚ KOZA DOMA

VENDULA BURGER - HEREČKA

Jste vlk?

Někdy. Když mám hlad.

Bydlíte v lese?

U lesa, ale v lese by to bylo lepší.

V jakém divadle hrajete?

V divadle života.

V jakém filmu hrajete?

Hrála jsem naposledy v seriálu Sedm schodů k moci.

Máte ráda Burger?

Mám, hlavně hamburger.

Jak se máte?

Jak si zasloužím, většinou dobře.

Jaké máte koníčky?

Hudbu, tanec, lyžování, plavání ve studené vodě:

Jaký druh stromu jste?

Ovocný, asi třešeň.

Jste raději v lese nebo na jevišti?

Řekla bych, že v lese.

Jste Paní lesa?

Jestli jsem Paní lesa? To nevím, ale cítím se tam doma.

MAREK NEJEDLÝ - KOŠÍKÁŘ

Jak se máte?

Hezky.

v profesi.

Sám provozuji obchod s materiálem. Pedig pochází z Asie, ale překližková dna si vyrábím sám.

Baví Vás pracovat s dětmi?

Ano.

Kde jste sehnal materiál?

Jak dlouho pletete košíky?

Košíky pletu přibližně patnáct let.

Co vás přivedlo k pletení košíků?

Nejdříve to byl jen koníček, který se postupně změnil

ZVLÁŠTNÍ PŘÍLOHA: ŠKOLA RÁJ NA FARMĚ KOZA DOMA

Byla to zábava i bez mobilu.

Moc se mi líbila procházka v lese s paní Vendulou Burger a vyrábění košíků.

Viděla jsem věci, které mi otevřely oči dokořán.

Moc hezké ubytování.

Chutnalo mi tu jídlo.

Konečně jsem dostala možnost dojit kozy a ochutnat čerstvé kozí mléko.

Naši instruktoři (třeba paní Burger) byli velmi milí.

Pohodlné postele.

Jóga se mi moc líbila.

Jóga se mi moc nelíbila a nešla mi.

Líbilo se mi, že jsme na konci dostali zákusky.

Líbilo se mi, že je to místo školy. Měli jsme tu vše, co jsme potřebovali.

Já jsem se tu naučila jíst těstovinový salát (ale musí být teplý).

Líbil se mi basket s Arturem a s Domčou. Také jídlo bylo dobré.

A já jsem se naučila dojit kozy.

Zaujalo mě, že kozy mohou adoptovat mládě.

Na pokoji byla zábava.

Líbila se mi vybika, basketbal a spaní.

Mě zaujala ta pec.

Hodně mě překvapilo, že jóga je náročná. Myslela jsem si, že je to lehké.

Nejvíce mě bavilo, jak jsme hráli divadlo.

Našel jsem si nové kamarády.

Jediné, co nás štválo, byly malé děti, které nám pořád ťukaly na dveře.

Jídlo bylo moc dobré.

Zažili jsme spoustu dobrodružství.

Poslední den pobytu jsme hráli hru, za kterou jsme dostali oříšky.

Překvapilo mě, že se kozy dojí tak snadno.

Zlepšil jsem se ve vybice.

Líbilo se mi, že jsme mohli hrát vybiku.

Potkal jsem kamaráda ze školky.

Naučili jsme se být stromy a zvířaty.

Překvapilo mě, že se kozí mléko dá pít. Chutná jako bobek.

Mně se líbila koza Líza.